

■ Rəsul Murovdağlı

GÜNƏBAXAN GÜNƏŞ GÖZLƏYİR

Günəş ümid, günəş həyat, günəş məhəbbət,
Bu eşq ilə ay səmadan ulduz yığacaq.
Qara qəlbin ümid yeri qaralar, Atam,
Günəş ömrün gecəsində günəş doğacaq.

Ay gizlənsə, lal gecədə qorxub dayanma,
Tut yönünü tez addımla it hürən yana.
Ümid zülmət gecələrdə gecələməsə...
Sonu işıq, o işıqda can gələr cana.

Ağlamaq bir acizlikdi, söz sərrafı ol,
Arzun ölər göz yaşına gəlib çatdısa.
Günəş yanan ürəyində şair dəfn edər,
Gecələrin qucağında səbr yatdısa.

Şair ömrü indi küskün günəbaxandı,
Fitnə-fəsad artıb deyə barın gizləyir.
Göy üzündə qara bulud günəşi örtür,
Yer üzündə günəbaxan günəş gözəl yir

DİLİM QURUSUN

Qarğışım tutacaq özümü bir gün,
Sözün bir başını dəlim qurusun.
Arzum külə dönür, ağlım azalır,
Küləkdə sərirəm, külüm qurusun.

Vətənin hey qara xəbəri gəlir.
Dostlarım hayıma öteri gəlir.
Hələ bu ağrıdan betəri gəlir... -
deyəndə, deyirəm dilim qurusun.

Rəsulam, başıma dünya dar olur,
Yorğanım, döşəyim mənə qor olur.
Nə elin dərdinə gözümlə kor olur,
Nə yaza bilirəm, əlim qurusun.

UTANDIM

Yatanları oymatmadı qələmim,
Ah çəkdikcə qəhərimdən utandım.
Gecələri sirdaş seçdim özümə,
Sızıldayan səhərimdən utandım.

Dəli ağrım ümidimi qəddədi.
Sözlərimin canı bax bu bənddədi...
Azğın "ədəb" pulun yoxsa "yat" dedi...
Ədəbiyyat... meh(i)rimdən utandım...

Yazdım körpə həsrətini bürkülü...
Günəş gəzən xəyalımı mürgülü...
Şeir gördüm şeirim vergülü,
Şeir gördüm şeirimdən utandım.

ÖMÜR YOLU

Gözüm "yol çəkəndən" yollar yorular,
Yollar yol arzudan qoparır məni.
Yolar yol eyləyir yol_xəyalımdan,
Yollar ağrılara aparır məni.

Özümdən özümə uzaqdan uzaq,
Özümdən özümə yaxındı yollar.
Özümdən özümə yollar mürgülü,
Mürgülü gözümdə "yaxındı" yollar.

Əvvəlin axıra qoludur, qolu,
Yollar yorulanda qoldan düşürsən...
Yollar məhəbbətin ömür payıdı,
Ömür yığılanda yoldan düşürsən.

Yarada bildinsə, şeir də yoldu,
Yolların özündü sözünə getmək.
İlahi, yoluna, izinə şükür,
özündən getməmiş özünə getmək.

MƏKTƏB QAPISI

"Dəli şeytan" silkələdi,
Laxladı məktəb qapısı.
Taxtası "taxt"a düzüldü,
"Cağ"ladı məktəb qapısı.

Ümid gedir ilmə-ilmə,
Canım, di gel yaşa, ölmə.
Gəlmə, körpə quzum, gəlmə,
Bağlıdı məktəb qapısı.

Sevincimi düyüb getdi,
Qamətini əyib getdi,
Balam köhnə geyib getdi,
Ağladı məktəb qapısı.

Nələr yazım şanlı-şanlı,
Rəsul cansız, qapı canlı.
Xatirəsin qanlı-qanlı,
Saxladı məktəb qapısı.

DURNA KÖÇÜ

Başını qaldırır ağrılar yenə,
Bu qismət, bu tale yazılarımdı.

Bir səs eşidirəm könlüm üşüyür,
Sanki qaçqıldısa arzularımdı.

Bu səs əziz idi bir zaman mənə,
Xəyallar qoynunda itib batırdım.
Həvəslə gözəlyib durna köçünü,
Gecə də yuxuma haram qatırdım.

Qıyırdım dağıla durna qatarı,
Daşına qaçırdım daş çevrənin.
Ağlıma şübhəylə baxırdı çoxu,
Dilində söz idim naşı çevrənin.

İstərdim qoşulam durna köçünə,
Öyrənəm bir azca səbri, dözümlü.
Süzəm səmaların dərinliyiylə,
Bəlkə, uzaqlarda tapam özümü.

Arzum yol gədirdi durna köçüylə,
Yaman tələsirdim tez qayıdalar.
Bir az böyüyərəm o vaxta qədər -
deyib düşündürdüm belə qayıdalar.

Dərdlə köçürdürəm bu köçü indi,
Qorxuram bir az da yaşa dolaram.
Qorxuram durnalar qayıdan zaman,
Artəq bu dünyadan köçmüş olaram.

Mən boşu-boşuna nələr yazmışam,
Qış olub, ömrümün yazı köçüymüş.
Yaş ötüb, sevincim düyün düşübdü,
Sən demə ömrümün özü köçüymüş.

VƏFASIZ

Geri dön, nəzər sal keçən günlərə,
Bir ağac altıydı görüş yerimiz.
Birimizin od olub kürlük edəndə,
Tez suya dönərdik orda birimiz.

Hər gecə yanıma qaçardın onda,
Əllərim gəzərdi hörüklerinde.
Qolların boynumda düyün düşərdi,
Məni buraxmazdı hörüklerin də.

İkimiz bir yerdə əhd eyləmişdik,
Adını yazmışdım bar ağacına.
Demişdik: - kim eşiqinə xain çıxdısa,
Dönsün qoy bu ağac dar ağacına.

Bilmirəm, ürəyin necə gəldi ki,
Sevgi yolumuza daş qoydun axı!.
Sənə güzgülü olan gözleri indi,
Gecə də, gündüz də yaş qoydun axı.

Nə ağac, nə də sən vəfalı oldun,
Arzular bir balta səsinde itdi.
O ağac qurudu günün birində,
Sənintək kiminsə evin isitdi.